

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥ ΧΑΟΥΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΤΡΙΚ
ΝΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

Ο
ΝΕΟΣ
ΚΟΣΜΟΣ

Μια ιστορία
του Κινούμενου Χάους

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥ ΧΑΟΥΣ

«ΕΚΕΙ ΕΙΝΑΙ», λέει η μητέρα μου και εννοεί την κουκκίδα που πλησιάζουμε εβδομάδες τώρα, την κουκκίδα που μεγαλώνει κι αποκτάει δύο μικρότερες κουκκίδες που περιστρέφονται γύρω της, και μεγαλώνει ακόμα περισσότερο και γίνεται σφαίρα και φωτίζεται από τον ήλιο της, ώσπου φαίνεται το γαλάζιο των ωκεανών της, το πράσινο των δασών της, το λευκό των πόλων της, μια πολύχρωμη σφαίρα μέσα στο απέραντο σκοτάδι.

Το νέο μας σπίτι, που ταξιδεύουμε για να το βρούμε από πριν να γεννηθώ.

Είμαστε οι πρώτοι που το βλέπουμε πραγματικά – όχι με τηλεσκόπια, όχι στην οθόνη του υπολογιστή ούτε στα σχέδιά μου στα μαθήματα τέχνης που μου παραδίδει ο Μπράντλυ Τενς στο σκάφος *Βήτα*, αλλά μέσα από τα μόλις δύο εκατοστά γυαλιού του παρμπρίζ του πιλοτηρίου.

Είμαστε οι πρώτοι που το βλέπουμε με τα μάτια μας.

«Ο Νέος Κόσμος», λέει ο πατέρας μου, βάζοντας το ένα χέρι του στον ώμο μου. «Τι νομίζετε ότι θα βρούμε εκεί;»

Σταυρώνω τα χέρια και απομακρύνομαι.

«Βάιολα, τι λες;» ρωτάει.

«Ξέρω ήδη», λέω, βγαίνοντας από το πιλοτήριο. «Είναι υπέροχο. Ζήτη. Δε βλέπω την ώρα να φτάσουμε».

«Βάιολα», λέει η μητέρα μου απότομα, καθώς κλείνω την πόρτα του πιλοτηρίου πίσω μου. Έχει γρίλιες, οπότε δεν μπορώ να τη βροντήξω.

Συνεχίζω προς τη μικρή κρεβατοκάμαρά μου και δεν προλαβαίνω να κλείσω την πόρτα, όταν ακούω να χτυπάνε.

«Βάιολα», λέει ο πατέρας μου απ' έξω.

«Είμαι κουρασμένη», λέω. «Θέλω να κοιμηθώ».

«Είναι μία μετά το μεσημέρι».

Δε λέω τίποτα.

«Θα μπούμε σε τροχιά σε τέσσερις ώρες», λέει, με ήρεμη φωνή, παρότι τη συμπεριφορά μου. «Στις δύο πρέπει να πιάσεις δουλειά».

«Ξέρω τις υποχρεώσεις μου», λέω, χωρίς ν' ανοίξω την πόρτα.

Σιωπή. «Θα είναι καλά, Βάιολα», ακούγεται η φωνή του ακόμα πιο φιλική. «Θα δεις».

«Πώς το ξέρεις;» του αντιγυρίζω. «Ούτε εσύ έζησες ποτέ σε πλανήτη».

«Εντάξει», λέει και η φωνή του ζωντανεύει. «Αλλά διατηρώ πολλές ελπίδες».

Και να τη η λέξη που με αρρωσταίνει εντελώς.

«Είμαστε εμείς», είπε ο πατέρας μου τη μέρα που μου ξεφουρνισαν τα νέα, και παρόλο που προσπαθούσε να δείχνει σοβαρός, θα μπορούσα να πω πως συγκρατούσε ένα χαμόγελο. Παίρναμε δείπνο και κάτω από το τραπέζι το πόδι του κουνιόταν νευρικά.

«Είμαστε εμείς τι;» είπα, αν και μπορούσα εύκολα να μαντέψω.

«Επιλεγήκαμε», είπε η μητέρα μου. «Είμαστε η ομάδα προσγείωσης».

«Φεύγουμε σε ενενήντα μία μέρες», είπε ο πατέρας μου.

Κοίταξα κάτω στο πιάτο μου, που ξαφνικά μου φάνηκε σαν μια χούφτα πολτοποιημένης τροφής, που με αηδίαζε.

«Νόμιζα πως θα ήταν οι γονείς της Στεφ Τέυλορ».

Ο πατέρας μου έπνιξε ένα γέλιο. Ο πατέρας της Στεφ Τέυλορ ήταν τόσο κακός πιλότος, που αν τον έβαζαν να πετάξει με διαστημικό λεωφορείο από διαστημόπλοιο σε διαστημόπλοιο σ' ένα κονβόι, σίγουρα θα το τσάκιζε.

«Είμαστε εμείς, γλυκιά μου», είπε η μητέρα μου – η μητέρα μου, τόσο καλύτερη πιλότος από τον πατέρα της Στεφ Τέυλορ, ώστε να επιλεγούμε εμείς. «Θυμήσου πως όταν μιλήσαμε γι' αυτό, ενθουσιάστηκες».

Όντως. Ενθουσιάστηκα όταν μου είπαν πρώτη φορά πως θα προχωρούσαν. Και ενθουσιάστηκα ακόμα περισσότερο όταν η Στεφ Τέυλορ άρχισε να κοκορεύεται πως ο πατέρας της προφανώς θα επιλεγόταν.

Η δουλειά ήταν πολύ σημαντική. Είχαμε αφήσει πίσω τους αποίκους που βρίσκονταν σε κατάσταση νάρκης και τις οικογένειες των επιστατών, επιταχύνοντας στο κατασκότεινο κενό μ' ένα μικρό ανιχνευτικό. Το κονβόι απείχε δώδεκα μήνες από τον πλανήτη. Θα κάναμε το ταξίδι σε πέντε και θα περνούσαμε επτά μήνες εκεί –όχι μόνο οι γονείς μου, είχα κι εγώ δουλειά να κάνω– βρίσκοντας τον κατάλληλο χώρο και αρχίζοντας να τον διαμορφώνουμε, ώστε να προσγειωθούν τα πέντε μεγάλα διαστημόπλοια με τους αποίκους.

Όμως η σκέψη πως *μπορεί* να είμαστε εμείς ήταν απίστευτα πιο συναρπαστική από το να είμαστε *πραγματικά* εμείς.

«Θα λάβεις περισσότερη εκπαίδευση», είπε η μητέρα μου. «Θα μάθεις πολύ περισσότερα – αυτό που πάντα ήθελες, δηλαδή».

«Είναι τιμή, Βάιολα», είπε ο πατέρας μου. «Θα είμαστε οι πρώτοι που θα δούμε το νέο μας σπίτι».

«Εκτός αν οι πρώτοι πρώτοι άποικοι είναι ακόμα εκεί», είπα.

Αντάλλαξαν μια ματιά.

«Είσαι δυσαρεστημένη μ' αυτό, Βάιολα;» ρώτησε η μητέρα μου, σμίγοντας τα φρύδια.

«Δε θα πηγαίνατε αν ήμουν;» ρώτησα.

Και αντάλλαξαν άλλη μια ματιά.

Και ήξερα τι σήμαινε αυτό.

«Τροχιά σε τριάντα λεπτά», λέει η μητέρα μου, καθώς επιστρέφω στο πιλοτήριο λίγο αργότερα. Είναι μόνη της. Ο πατέρας μου θα πρέπει να κατέβηκε ήδη στο μηχανοστάσιο για να ετοιμάσει τους προωθητήρες. Η μητέρα μου βλέπει το είδωλό μου στο παρμπρίζ. «Να που γίναμε πάλι ομάδα».

«Δουλειά μου είναι», λέω καθώς κάθομαι σ' ένα τετραμιακό, με την πλάτη μισογυρισμένη. Και *όντως* είναι δουλειά μου, η δουλειά για την οποία εκπαιδεύτηκα στο κονβόι και τους πέντε μήνες που βρίσκομαι εδώ. Η μητέρα μου θα μας βάλει σε τροχιά, ο πατέρας μου θα πυροδοτήσει τους προωθητήρες, που θα μας οδηγήσουν στην ατμόσφαιρα του πλανήτη, κι εγώ θα ερευνώ για πιθανούς χώρους προσγείωσης.

«Υπήρχε κάτι καινούριο στον μορφασμό σου», λέει η μητέρα μου.

«Δε μόρφασα...»

«Κοίτα», λέει, ανοίγοντας ένα παράθυρο στην οθόνη, που δείχνει τη μεγαλύτερη από τις δύο βόρειες ηπείρους.

«Τι είναι αυτό;»

Ένα ποτάμι κατευθύνεται ανατολικά προς τον ωκεανό στη σκοτεινή πλευρά του πλανήτη. Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη από αυτή την απόσταση, ακόμα και με τους σαρωτές του σκάφους, αλλά υπάρχει κάτι σαν ανοιχτός χώρος – μια κοιλάδα ίσως–, όπου το δάσος διακόπτεται για λίγο και διακρίνονται μερικά στίγματα, που θα μπορούσαν να είναι φώτα.

«Οι άλλοι άποικοι;» ρωτάω.

Οι άλλοι άποικοι είναι για μας σχεδόν μια ιστορία με φαντάσματα. Δεν είχαμε καμία επικοινωνία μ' αυτούς ούτε όσο ζω ούτε όσο ζουν οι γονείς μου. Γι' αυτό πιστεύαμε πάντα πως δεν τα κατάφεραν. Το ταξίδι από τον Παλιό Κόσμο στον Νέο είναι μεγάλο, πολύ μεγάλο, δεκαετίες ολόκληρες. Κι έτσι ήταν ακόμα στον δρόμο όταν ξεκίνησε το κονβόι μας. Όμως δεν πήραμε ποτέ μήνυμά τους. Ακόμα και τα ισχυρότερα ρομποτικά εξερευνητικά μας έπιαναν μόνο μακρινές αναλαμπές. Κι όταν σύμφωνα με τις μετρήσεις μας υποτίθεται πως θα είχαν προσγειωθεί –χρόνια πριν γεννηθώ–, ελπίσαμε πως πλησιάζοντας στον πλανήτη, θα μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε μαζί τους, να τους ενημερώσουμε ότι ερχόμασταν, να τους ρωτήσουμε τι βρήκαν και για ποια πράγματα θα έπρεπε να προετοιμαστούμε.

Αλλά είτε δε μας άκουσε κανείς ή δεν υπήρχε κανείς να μας ακούσει... Και η δεύτερη πιθανότητα μας έκανε όλους ν' ανησυχούμε.

Αν δεν τα είχαν καταφέρει, τι θα γινόμασταν εμείς;

Ο πατέρας μου λέει πως ήταν ιδεαλιστές άποικοι, που άφησαν τον Παλιό Κόσμο για να ξεκινήσουν έναν πιο απλό, χαμηλής τεχνολογίας, γεωργικό τρόπο ζωής με θρησκεία κι όλα τα σχετικά. Το οποίο νομίζω πως είναι εντελώς χαζό και τελικά φαίνεται πως απέτυχε. Αλλά ήμασταν ήδη τόσο μακριά όταν έπαθαν ό,τι έπαθαν και δε γινόταν να γυρί-

σουμε πίσω – οπότε το μόνο που μας έμενε ήταν ν' ακολουθήσουμε την ίδια πορεία, προς τον ίδιο τόπο όπου θα συναντούσαμε σίγουρα τη δική μας αποτυχία.

«Πώς και δεν το είδαμε προηγουμένως;» λέω, σκύβοντας προς την οθόνη.

«Δεν υπάρχουν ενεργειακά πλέγματα», λέει η μητέρα μου. «Αν όντως παράγουν ενέργεια, δεν είναι με μεγάλο αντιδραστήρα, όπως θα περίμενε κανείς».

«Υπάρχει ένα ποτάμι», λέω. «Ίσως είναι υδροηλεκτρική μονάδα».

«Ή απλά ένας άδειος χώρος». Η φωνή της μαμάς μου είναι ήσυχη καθώς παρακολουθούμε την οθόνη. «Είναι δύσκολο να πεις αν αυτά τα σημάδια είναι πραγματικά φώτα ή στίγματα στους σαρωτές».

Το μικρό μπάλωμα δίπλα στο ποτάμι απομακρύνεται από το οπτικό μας πεδίο. Μπαίνουμε σε τροχιά κατευθυνόμενοι δυτικά. Κάνουμε έναν γύρο του πλανήτη, αμέσως μόλις μπαίνουμε στην ατμόσφαιρά του, και επιστρέφουμε από την αντίθετη πλευρά για να προσγειωθούμε.

«Πηγαίνουμε εκεί;» λέω.

«Μια χαρά είναι για αρχή», λέει η μητέρα μου. «Αν δεν τα κατάφεραν, τότε το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να μάθουμε από τα λάθη τους».

«Ή να σκοτωθούμε με τον ίδιο τρόπο».

«Έχουμε καλύτερη τεχνολογία», λέει η μητέρα μου. «Κι απ' όσο ξέρουμε, εκείνοι απέφυγαν να χρησιμοποιήσουν ακόμα και αυτήν που είχαν μαζί τους – πράγμα που θα μπορούσε να εξηγήσει πολύ εύκολα την αποτυχία τους». Με κοιτάζει. «Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί σε μας».

Ελπίζεις, σκέφτομαι.

Παρακολουθούμε και οι δύο την ηπειρωτική χώρα να γλιστρώνει από κάτω μας.

«Έτοιμος», ακούγεται ο πατέρας μου στο σύστημα επικοινωνίας.

«Ωραία! Πυροδότηση σε δέκα πρώτα», λέει η μητέρα μου, πιέζοντας ένα κουμπί αντιστροφής μέτρησης.

«Όλοι ενθουσιασμένοι εκεί πάνω;» ακούγεται πάλι ο πατέρας μου.

«Ορισμένοι ναι», λέει η μητέρα μου, συνοφρυωμένη.

«Είμαι τόσο χαρούμενη που δεν πάμε εμείς», δήλωσε η Στεφ Τέυλορ την πρώτη φορά που την είδα στο μάθημα μετά την ανακοίνωση πως η ομάδα προσγείωσης ήταν οι γονείς μου και όχι οι δικοί της. Μιλάω για το αγαπημένο μου μάθημα, τέχνες με τον Μπράντλντ, στο σκάφος *Βήτα*. Ο Μπράντλντ μάς δίδασκε επίσης μαθηματικά και αγροκαλλιέργεια, και ήταν σχεδόν το πιο αγαπημένο μου πρόσωπο σε όλο το κονβόι, παρόλο που μ' έβαζε να κάθομαι δίπλα στη Στεφ Τέυλορ από τότε που ήμασταν τα μόνα κορίτσια στην ηλικία μας από όλες τις οικογένειες επιστατών.

Μεγάλη τύχη.

«Θα είναι τόσο βαρετό», είπε η Στεφ, στρίβοντας με τα δάχτυλα τα μαλλιά της. «Πέντε μήνες σε αυτό το μικρό σκάφος με μόνη παρέα τη μαμά σου και τον μπαμπά σου».

«Μπορώ να στέλνω βίντεο στους φίλους μου και στο σχολείο», είπα. «Κι αν θες να ξέρεις, εγώ συμπαθώ τη μαμά μου και τον μπαμπά μου».

«Όχι, μετά από πέντε μήνες δε θα το κάνεις», μου πέταξε ειρωνικά.

«Καλά, εσύ δεν κοκορευόσουν πως ο πατέρας σου...»

«Και μετά, όταν προσγειωθείτε, πρέπει να ζήσεις εκεί με ποιος ξέρει τι είδους τρομαχτικά ζώα κι ελπίζοντας πως δε

θα τελειώσουν τα τρόφιμα και δε θα έχει κακοκαιρία, Βάιο-
λα. Πραγματική κακοκαιρία».

«Θα είμαστε οι πρώτοι άνθρωποι που θα τον δουν».

«Ουάου!» έκανε. «Οι πρώτοι άνθρωποι που θα δούνε
έναν έρημο λάκκο, γεμάτο λάσπη». Έστριψε τα μαλλιά της
λίγο πιο δυνατά. «Οι πρώτοι άνθρωποι που σίγουρα θα πε-
θάνουν εκεί».

«Στεφ Τέυλορ!» είπε ο Μπράντλνι από την έδρα του. Τα
παιδιά, που ήταν όλα σκυμμένα πάνω από τα διαδραστικά
καλλιτεχνικά βίντεό τους, σήκωσαν ξαφνικά τα κεφάλια
τους και κοίταξαν.

«Δουλεύω», είπε η Στεφ, κάνοντας πως κουνάει τα χέρια
της πάνω στον διαδραστικό πίνακά της.

«Ωστε έτσι», είπε ο Μπράντλνι. «Τότε ίσως μπορείς να
έρθεις μπροστά και να δείξεις σε μας τους υπόλοιπους αυ-
τό στο οποίο δουλεύεις».

Η Στεφ έσμιξε τα φρύδια, άγρια – μια γκριμάτσα που
ήξερα πως κάλυπτε το τελευταίο απόκτημα στην ατέλειωτη
συλλογή των φαρμακερών της λόγων. Σηκώθηκε όρθια, όσο
πιο αργά μπορούσε.

«Δέκατα τρίτα γενέθλια», μου ψιθύρισε. «Ολομόναχη».

Κι από την ικανοποίηση που διέκρινα στο βλέμμα της,
θα μπορούσα να πω πως αντέδρασα όπως ακριβώς ήθε-
λε.

«Τροχιά σε εκατόν είκοσι δεύτερα», λέει η μητέρα μου.

«Έτοιμος», λέει ο πατέρας μου στην ενδοεπικοινωνία
και ακούω τους κινητήρες ν' ανεβάζουν στροφές, καθώς
ετομαζόμαστε ν' αφήσουμε πίσω μας το σκοτάδι και να
μπούμε με ορμή στην ατμόσφαιρα του πλανήτη.

«Έτοιμοι κι εμείς», λέω, ανοίγοντας τις οθόνες που κα-

νονικά δε θα τις χρησιμοποιήσω πριν έρθουμε αρκετά κοντά στο έδαφος, ψάχνοντας για κάποιον αρκετά μεγάλο επίπεδο χώρο για να προσγειωθούμε. Μια απλωσιά –αν κάνω καλή δουλειά– όπου θα μπορούσαμε να φτιάξουμε την πρώτη μας πόλη.

«Ενενήντα δεύτερα», λέει η μαμά μου.

«Μηχανές σε ετοιμότητα», ακούγεται ο πατέρας μου και ο ήχος των μηχανών αλλάζει. «Οξυγόνωση καυσίμου».

«Προσδεθείτε», λέει η μητέρα μου.

«Εγώ προσδέθηκα», λέω και γυρίζω το κάθισμά μου, έτσι ώστε να δεθώ χωρίς να με δει.

«Εξήντα δεύτερα», λέει η μαμά μου.

«Ένα ακόμα λεπτό και είμαστε οι πρώτοι εκεί!» φωνάζει ο μπαμπάς μου.

Η μητέρα μου γελάει. Εγώ όχι.

«Έλα τώρα, Βάιολα», λέει. «Είναι πραγματικά συναρπαστικό». Ελέγχει μία από τις οθόνες, πληκτρολογεί κάτι με τις άκρες των δαχτύλων της και λέει: «Τριάντα δεύτερα».

«Μια χαρά ήμουνα στο διαστημόπλοιο», λέω σιγανά αλλά τόσο σοβαρά, που η μητέρα μου γυρίζει να με δει. «Δε θέλω να ζήσω εκεί κάτω».

Η μητέρα μου συνοφρύνεται. «Δεκαπέντε δεύτερα».

«Έτοιμο το καύσιμο!» λέει ο πατέρας μου. «Πάμε για την ατμόσφαιρα!»

«Δέκα», λέει η μητέρα μου και συνεχίζει να με κοιτάζει. «Εννέα».

Και γίνεται αυτό που γίνεται όταν τα πράγματα είναι λάθος, εντελώς λάθος.

«Αλλά είναι ένας ολόκληρος χρόνος», είπα στον Μπράντλυ σ' ένα μάθημα, έναν μήνα πριν φύγουμε. «Ένας χρόνος μα-

κριά από τους φίλους μου, ένας χρόνος μακριά απ' το σχολείο...»

«Και αν μείνεις εδώ, ένας χρόνος μακριά από τους γονείς σου», είπε εκείνος.

Κοίταξα πίσω την άδεια τάξη. Συνήθως ήταν γεμάτη με τα άλλα παιδιά των οικογενειών των επιστατών. Κάναμε τις εργασίες μας, μιλούσαμε με τους φίλους μας... Σήμερα όμως ήμασταν μόνο εγώ κι ο Μπράντλντ, επειδή έκανα εντατικά μαθήματα τεχνολογίας για το ταξίδι. Την επόμενη μέρα η Σιμόν από το σκάφος *Γάμμα* –που νομίζω ότι ο Μπράντλντ την αγαπούσε κρυφά– θα μου δίδασκε τεχνικές επιβίωσης σε ακραίες καταστάσεις: μόνο στην περίπτωση που συμβεί το χειρότερο. Και πάλι θα ήμασταν οι δυο μας σ' αυτή την αίθουσα, χωριστά απ' όλους τους άλλους.

«Γιατί να έπρεπε να είμαστε εμείς;» είπα.

«Επειδή είστε οι καλύτεροι για τη δουλειά», είπε ο Μπράντλντ. «Η μητέρα σου είναι ίσως η καλύτερη πιλότος μας, ο πατέρας σου είναι πολύ επιδέξιος μηχανικός...»

«Κι εγώ; Γιατί θα πρέπει να πληρώσω εγώ τις δικές τους ικανότητες;»

Χαμογέλασε. «Δε θα σ' έλεγα συνηθισμένο κορίτσι. Είσαι πρώτη και καλύτερη στα μαθηματικά. Είσαι η μικρότερη που παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα μουσικής...»

«Και φτάνουν αυτά για να τιμωρηθώ μ' έναν χρόνο απομόνωσης;»

Μου έριξε μια ματιά και πληκτρολόγησε κάτι στον διαδραστικό πίνακά του με τόση ταχύτητα, που σχεδόν δεν το κατάλαβα. «Χαρακτήρισέ μου αυτό που βλέπεις», είπε μ' έναν αυστηρό τόνο, που με έκανε να απαντήσω αμέσως.

«Αργιλώδες έδαφος», είπα, κοιτάζοντας την προσομοίωση τοπίου που είχε επιλέξει. «Καλή αποστράγγιση, αλλά

ξηρό. Άρδευση για τουλάχιστον πέντε έως οκτώ έτη πριν από την καλλιέργεια».

«Και αυτό;» είπε, πληκτρολογώντας πάλι.

«Φυλλοβόλο δάσος. Απαιτείται περιορισμένη εκκαθάριση, ενδεχομένως καλή για τα βοοειδή αλλά με πιθανές περιβαλλοντικές επιπτώσεις».

«Αυτό;»

«Αμμώδες έδαφος. Μόνο γεωργία αυτοσυντήρησης. Μπράντλν...»

«Έχεις δεξιότητες, Βάιολα. Είσαι έξυπνη και καλά καταρτισμένη, κι ακόμα και σ' αυτή την ηλικία θα είσαι σίγουρα ζωτικός παράγοντας της αποστολής».

Δεν απάντησα, γιατί για κάποιον ανόητο λόγο ένιωσα να υγραίνονται τα μάτια μου.

«Πες μου, πραγματικά, τι φοβάσαι;» ρώτησε ο Μπράντλν, τόσο γλυκά, που το βλέμμα μου χάθηκε στα καστανά μάτια του, στο καλοσυνάτο χαμόγελό του, στο σκούρο δέρμα και στις γκριζες τούφες που άρχιζαν να εμφανίζονται στους κροτάφους του. Όλα ήταν τόσο ζεστά, τόσο ζεστά.

«Όλοι συνεχίζουν να μιλάνε για *ελπίδα*», είπα, ξεροκαταπίνοντας.

Η φωνή του Μπράντλν παραήταν τρυφερή για να την αντέξω. «Βάιολα...»

«Δε φοβάμαι», είπα ψέματα, ξεροκαταπίνοντας πάλι. «Απλά θα χάσω το δέκατο τρίτο πάρτι γενεθλίων μου και την τελετή αποφοίτησης από την τέταρτη τάξη».

«Τι στην ευχή! Την ώρα που όλοι οι άλλοι θα κάθονται εδώ, εσύ θα γίνεσαι *ειδικός* και ύστερα θα σου ζητάνε τη γνώμη σου για όλα».

Μάζεψα τα χέρια μου στο στήθος μου.

«Θα νομίζουν πως παριστάνω την κάποια».

«Ήδη το νομίζουν», είπε, αλλά χαμογέλασε.
Δεν ήθελα να χαμογελάσω κι εγώ.
Αλλά το έκανα. Λίγο.

Ένας μικρός κρότος ακούγεται από το βάθος του σκάφους με την πρώτη ανατάραξη καθώς μπαίνουμε στην ατμόσφαιρα.

Η μητέρα μου κι εγώ κοιταζόμαστε αμέσως. Είναι το λάθος είδος κρότου.

«Τι ήταν αυτό;» λέει η μητέρα μου.

«Νομίζω...» ακούγεται η φωνή του πατέρα μου.

Κι ακολουθεί ένα ξαφνικό *BOYHTO* και μια κραυγή ανησυχίας από τον πατέρα μου.

«Τόμας!» ουρλιάζει η μαμά μου.

«Κοίτα!» φωνάζω, δείχνοντας τις οθόνες, που σβήνουν η μία μετά την άλλη.

Το μηχανοστάσιο έχει πιάσει φωτιά και οι εισοδοί κλείνουν για να τη συγκρατήσουν.

Και το κάνουν με τον πατέρα μου μέσα.

«Μπαμπά!» ουρλιάζω.

Κι όλα αλλάζουν απ' τη μια στιγμή στην άλλη.

Η μητέρα μου αρχίζει να πιέζει σαν τρελή τα κουμπιά του πιλοτηρίου, προσπαθώντας ν' ανοίξει τους αεραγωγούς του μηχανοστασίου για να βγει η φωτιά από το σκάφος.

«Δεν ανταποκρίνονται!» ουρλιάζει. «Τόμας, με ακούς;!»

«Τι συμβαίνει;» φωνάζω, γιατί το βουητό της ατμόσφαιρας γίνεται πολύ πιο δυνατό από τις προσομοιώσεις πτήσεων που κάναμε.

«Δεν πρέπει να είναι τόσο πυκνή», μου γυρίζει δυνατά η μητέρα μου – η ατμόσφαιρα, εννοεί – και νιώθω το στομάχι μου να βουλιάζει, καθώς αναρωτιέμαι αν συνέβη το ίδιο

και με τους πρώτους αποίκους. Ίσως να μην έφτασαν ποτέ στην επιφάνεια.

«Πάω να βρω τον μπαμπά», λέω, καθώς λύνομαι από το κάθισμά μου και σηκώνομαι...

Αλλά έρχεται άλλο ένα μπαμ και το σκάφος παίρνει άσχημη κλίση. Πέφτω και ίσα που πιάνομαι από το κάθισμα με τις άκρες των δαχτύλων μου. Η μητέρα μου αρπάζει το χειροκίνητο χειριστήριο και με τα δύο χέρια, παλεύοντας να μας επαναφέρει. «Βάιολα, θέλω να μας βρεις ένα σημείο προσγείωσης! Τώρα!»

«Ναι, αλλά ο μπαμπάς...»

«Δεν μπορώ να μας επαναφέρω. Γι' αυτό πρέπει να προσεδαφιστούμε. Τώρα, Βάιολα!»

Κάθομαι και προσδένομαι πάλι με τρεμάμενα χέρια.

«Βρες εκείνο τον χώρο δίπλα στο ποτάμι», λέει.

«Είναι στην άλλη πλευρά που πλανήτη», λέω εγώ, αλλά από την κλίση του σκάφους καταλαβαίνω πως διασχίζουμε την ατμόσφαιρα πιο γρήγορα απ' όσο πρέπει.

«Απλά βρες το!» φωνάζει η μητέρα μου. «Αν υπάρχουν άνθρωποι εκεί...»

Και μπορώ να δω στο πρόσωπό της πόσο ανησυχεί για τον πατέρα μου και ξέρω πως αν συνεχίζει να παλεύει με το σκάφος, αντί να πάει κάτω να τον βρει, έχουμε ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα απ' όσο νόμιζα...

«Θα μου λείψεις», είπε η Στεφ Τέυλορ στο αποχαιρετιστήριο πάρτι, με τη φωνή της να υψώνεται, πράγμα που την έκανε ακόμα πιο ψεύτικη απ' όσο είναι.

Όλες οι οικογένειες των επιστατών είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα συνεδριάσεων του Δέλτα για να μας αποχαιρετήσουν, πανευτυχείς με την ευκαιρία που βρήκαν να με-

θύσουν. Η Στεφ με αγκάλιασε κάπως λοξά, φροντίζοντας να δούνε όλοι πόσο λυπημένο ήταν το πρόσωπό της που θα με έχανε για έναν ολόκληρο χρόνο. Ύστερα με άφησε και ρίχτηκε στην αγκαλιά της μητέρας της, ξεσπώντας σε έναν θρήνο που μας ξεκούφανε όλους.

Ο Μπράντλυ πλησίασε και ήταν φανερό πως το διασκέδαζε. «Είμαι βέβαιος πως η Στεφ θα αντιμετωπίσει τη θλίψη της πολύ καλύτερα απ' ό,τι εγώ», είπε, δίνοντάς μου ένα πακέτο. «Μην το ανοίξεις πριν να προσεδαφιστείτε».

«Πριν να προσεδαφιστούμε;» έκανα. «Μα είναι σε πέντε μήνες από τώρα».

Χαμογέλασε και χαμήλωσε τη φωνή του. «Ξέρεις τι μας ξεχωρίζει από τα ζώα, Βάιολα;»

Έσμιξα τα φρύδια, νιώθοντας σαν να περνούσα από μία ακόμα εξέταση. «Η ικανότητα να περιμένεις για ν' ανοίξεις ένα δώρο;»

Γέλασε. «Η φωτιά», είπε. «Η ικανότητα να βάζουμε φωτιά κατά βούληση. Αυτή μας επέτρεψε να βλέπουμε στο σκοτάδι, να ζεσταινόμαστε στο κρύο, να μαγειρεύουμε την τροφή μας». Και σαν να κούνησε ελαφρά το κεφάλι του προς την κατεύθυνση των μηχανών του Δέλτα. «Η φωτιά μάς επέτρεψε τελικά να ταξιδέψουμε πέρα από το σκοτάδι. Αυτή μας έκανε ικανούς να ξεκινήσουμε μια νέα ζωή σ' έναν Νέο Κόσμο».

Προς στιγμή κοίταξα κάτω.

«Φοβάσαι;» είπε. Κι αυτή τη φορά δε με εξέταζε.

Σήκωσα τους ώμους μου. «Λίγο».

«Κι εγώ», έσκυψε και μου ψιθύρισε.

«Αλήθεια;»

Έγνεψε ναι. «Ο παππούς μου ήταν ο τελευταίος από τους πρώτους επιστάτες στο κονβόι, ο τελευταίος που είχε αναπνεύσει αέρα πλανήτη και όχι διαστημόπλοιου».

Περίμενα να συνεχίσει. «Και;»

«Δεν είχε τίποτα καλό να πει γι' αυτό», συνέχισε. «Ο Παλιός Κόσμος ήταν μολυσμένος και ασφυκτικά γεμάτος με ανθρώπους και πέθαινε από τα ίδια τα δηλητήρια που έφτιαχνε. Γι' αυτό φύγαμε, αναζητώντας έναν Νέο Κόσμο, που θα κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε για να μην τον καταστρέψουμε όπως τον Παλιό».

«Τα ξέρω αυτά...»

«Όμως εμείς είμαστε όλοι όπως κι εσύ, Βάιολα. Δεν έχουμε δει χώρο μεγαλύτερο από την αποθήκη του *Γάμμα*. Δεν ξέρω πώς μυρίζει ο φρέσκος αέρας, έξω από την εικονική πραγματικότητα των βίντεο, μα κι εκείνος δεν είναι αληθινός. Θέλω να πω: Μπορείς να φανταστείς πώς είναι ο πραγματικός ωκεανός, Βάιολα; Πόσο μεγάλος πρέπει να φαίνεται; Πόσο μικροί είμαστε σε σύγκριση με αυτόν;»

«Και υποτίθεται πως έτσι θα νιώσω καλύτερα;»

«Βασικά ναι», χαμογέλασε και χτύπησε απαλά το δώρο που κρατούσα. «Επειδή θα έχεις κάτι να σε βοηθήσει ενάντια στο σκοτάδι».

Το πακέτο με το δώρο ήταν πολύ μικρό, αλλά είχε μέσα κάτι βαρύ, συμπαγές. «Όμως, δεν μπορώ να το ανοίξω πριν φτάσω εκεί».

«Κι εγώ πώς θα το ξέρω;» ρώτησε. «Θα πρέπει απλώς να σε εμπιστευτώ».

Κοίταξα πίσω. «Θα περιμένω», είπα. «Το υπόσχομαι».

«Και θα χάσω τα γενέθλιά της!» τσίριξε σπαρακτικά η Στεφ Τέυλορ, ρίχνοντάς μου μια ματιά, όσο για να δω πως τα μάτια της τουλάχιστον δεν έτρεχαν.

«Θα σε δω σε δώδεκα μήνες, Βάιολα», είπε ο Μπράντλυ. «Κι όταν φτάσω κι εγώ εκεί, θέλω να είμαι ο πρώτος που θα μου πεις πώς φαίνεται η νύχτα με τη φωτιά».

*

Το ανιχνευτικό δίνει την εντύπωση πως θα διαλυθεί από στιγμή σε στιγμή. Η ατμόσφαιρα μας δέρνει άγρια. Στροβιλιζόμαστε και η μητέρα μου μόλις που καταφέρει να μην αναποδογυρίσουμε.

Κάθε τόσο καλεί τον μπαμπά μου, αλλά δεν παίρνει απάντηση.

«Βάιολα, πού είμαστε;!» φωνάζει, παλεύοντας με το χειριστήριο.

«Επιστρέφουμε!» φωνάζω, προσπαθώντας να σκεπάσω το βουητό γύρω μου. «Πάμε όμως πάρα πολύ γρήγορα. Νομίζω πως θα το προσπεράσουμε».

«Θα προσπαθήσω να μας κατεβάσω όσο καλύτερα μπορώ. Βλέπεις κάτι στους σαρωτές; Εκτός από κείνο το σημείο στο ποτάμι όπου μπορούμε να προσγειωθούμε, πιάνουν τίποτ' άλλο οι σαρωτές;»

Ανάβω τις οθόνες μου, αλλά χοροπηδάνε όπως όλα εκεί μέσα. Οι μηχανές εξακολουθούν να δουλεύουν κι έτσι *πέφτουμε* προς τον πλανήτη, πολύ γρήγορα, χωρίς να μπορούμε να επιβραδύνουμε. Οι οθόνες γεμίζουν με κοντινά ενός *τεράστιον* ωκεανού και μπορώ να πω πως η μητέρα μου ανησυχεί ότι θ' αναγκαστούμε να πέσουμε στη μέση του...

Αλλά τώρα εμφανίζεται η ήπειρος στις οθόνες. Έρχεται καταπάνω μας με φόρα, σκοτεινή σαν νύχτα. Και ξαφνικά είμαστε λίγο πάνω από το έδαφος, που φεύγει με ιλιγγιώδη ταχύτητα κάτω από τα πόδια μας.

«Είμαστε κοντά;!» ουρλιάζει η μαμά μου.

«Μισό λεπτό!» Ελέγχω τον χάρτη. «Είμαστε νότια! Περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα!»

Παλεύει με τους μοχλούς ελέγχου, προσπαθώντας να μας φέρει λίγο πιο βόρεια.

«Διάολε!» Το σκάφος παίρνει κλίση και κοπανιέμαι με

τον αγώνα στο κοντρόλ, χάνοντας τους χάρτες μου για ένα δευτερόλεπτο.

«Μαμά;» λέω, με φωνή γεμάτη φόβο και αγωνία, καθώς προσπαθώ να επαναφέρω τους χάρτες μου.

«Ξέρω, γλυκιά μου», λέει, έχοντας στήσει άγριο κανγά με τους μοχλούς ελέγχου.

«Τι γίνεται με τον μπαμπά;»

Δε λέει τίποτα, αλλά μπορώ να δω τα πάντα στο πρόσωπό της. «Πρέπει να βρούμε ένα μέρος να κατέβουμε, Βάιολα! Και τότε θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τον σώσουμε!»

Επιστρέφω στους χάρτες μου. «Φαίνεται σαν ένα λιβάδι, κάτι τέτοιο», λέω. «Αλλά σίγουρα θα το προσπεράσουμε». Πατάω μερικά ακόμα κουμπιά. «Ένας βάλτος!» λέω. Η μητέρα μου μας πήγε ξανά προς τα βόρεια, σε κείνο το ποτάμι που είδαμε, που μοιάζει να γίνεται βάλτος.

«Θα είμαστε αρκετά χαμηλά όταν φτάσουμε;» ουρλιάζει η μητέρα μου.

Ενεργοποιώ μερικές ακόμα οθόνες και εμφανίζονται τα καντράν με τα τόξα προσγείωσης. «Θα είμαστε».

Το σκάφος τραντάζεται άγρια.

Και τότε απλώνεται μια απόκοσμη ησυχία.

«Χάσαμε τους κινητήρες», λέει η μητέρα μου. «Οι αεραγωγοί δεν άνοιξαν ποτέ. Η πυρκαγιά έσβησε». Γυρίζει σε μένα. «Προχωράμε. Προγραμματίσέ μου μια πορεία πτήσης και κράτησέ τη σταθερή».

Πληκτρολογώ σε μερικές οθόνες, κλειδώνοντας ένα τόξο προσγείωσης σ' αυτό που ελπίζω να είναι ένας ωραίος μαλακός βάλτος.

Η μητέρα μου κρατάει γερά τους μοχλούς χειρισμού και τους δουλεύει, ευθυγραμμίζοντας την οθόνη της με την πορεία που έχω βάλει. Από τα παράθυρα βλέπω το έδαφος

πολύ καθαρά: τα δένδρα να πλησιάζουν όλο και περισσότερο από κάτω μας.

«Μαμά:» λέω, βλέποντας τον οριζοντα να ανεβαίνει.

«Περίμενε!» λέει.

«MAMA!»

Και χτυπάμε.

«Να τα εκατοστήσεις», φώναξαν τη μεγάλη μέρα, αιφνιδιάζοντάς με την ώρα του πρωινού με το πιο προβλέψιμο πάρτι-έκπληξη στην ιστορία του σύμπαντος.

«Ευχαριστώ», τραύλισα.

Είχαμε αφήσει το κονβόι τρεις μήνες νωρίτερα, βλέποντάς το να τρεμοσβήνει πίσω μας καθώς αναπτύσσαμε όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα. Ήμασταν ακόμα οκτώ εβδομάδες μακριά από τον νέο πλανήτη, οκτώ ατέλειωτες εβδομάδες σε ένα σκάφος που είχε αρχίσει να μυρίζει κάπως, άσχετα από το πόσο καλά δούλευε το σύστημα εξαερισμού.

«Δώρα!» είπε ο πατέρας μου, χαϊδεύοντας τα πακέτα που βρίσκονταν στο τραπέζι.

«Θα μπορούσες να προσπαθήσεις τουλάχιστον να δείχνεις λίγο ευχαριστημένη, Βάιολα», είπε η μητέρα μου.

«Ευχαριστώ», είπα ξανά, λίγο πιο δυνατά. Άνοιξα το πρώτο δώρο, ένα καινούριο ζευγάρι μπότες για πεζοπορία σε ανώμαλο έδαφος, εντελώς λάθος χρώμα, αλλά τέλος πάντων έβγαλα μερικούς ψεύτικους ήχους ικανοποίησης για χάρη τους.

Άνοιξα το δεύτερο.

«Κιάλια», είπε ο πατέρας μου καθώς τα έβγαζα από το κουτί. «Η μητέρα σου τα έδωσε για αναβάθμιση στον Έντι, τον μηχανικό από το Άλφα, πριν φύγουμε. Κάνουν απίστευτα πράγματα. Νυχτερινή όραση, ζουμ...»

Κοίταξα μέσα τους και ανακάλυψα μια γιγάντια εκδοχή του αριστερού ματιού του πατέρα μου να με κοιτάζει.

«Χαμογελάει», είπε ο πατέρας μου και το δικό του τεράστιο χαμόγελο γέμισε τα κιάλια.

«Δε χαμογελάω», είπα.

Η μητέρα μου βγήκε από το δωμάτιο και επέστρεψε με το αγαπημένο μου πρωινό: μια στοίβα τηγανίτες, αυτή τη φορά με δεκατρείς οπτικές ίνες να λάμπουν στην κορυφή. Μου τραγούδησαν και χρειάστηκαν τέσσερις προσπάθειες για να σβήσω τις ίνες.

«Τι ευχή έκανες;» ρώτησε ο πατέρας μου.

«Αν πω, δε θα πραγματοποιηθεί», του απάντησα.

«Πάντως πίσω δε γυρίζουμε», είπε η μητέρα μου. «Ελπίζω να μην ήταν αυτή η ευχή σου».

«Ελπίδα!» φώναξε με βεβιασμένο ενθουσιασμό ο πατέρας μου, πριν καλά καλά τελειώσει η μητέρα μου. «Αυτό πρέπει να θέλουμε όλοι. Ελπίδα!»

Κατσούφιασα, επειδή άκουσα πάλι τη λάθος λέξη.

«Φέραμε κι αυτό», είπε ο πατέρας μου, αγγίζοντας το δώρο του Μπράντλυ, που ήταν ακόμα τυλιγμένο. «Σε περίπτωση που θα ήθελες να το ανοίξεις τώρα».

Κοίταξα τα πρόσωπα των γονιών μου. Του πατέρα μου, φωτεινό και χαρούμενο. Της μητέρας μου, κατσουφιασμένο με την γκρίνια μου, παρόλο που έκανε τα πάντα για να είναι όμορφα τα γενέθλιά μου. Και για ένα δευτερόλεπτο, είδα την ανησυχία τους για μένα.

Την ανησυχία τους πως δεν έδειχνα να έχω καμιάν ελπίδα.

Κοίταξα το δώρο του Μπράντλυ. Ένα φως στο σκοτάδι, είχε πει.

«Αυτό είναι για όταν προσεδαφιστούμε», είπα. «Θα περιμένω μέχρι τότε».

*

Ο θόρυβος της πρόσκρουσης είναι απίστευτος.

Το σκάφος τσακίζει, θερίζει, κομματιάζει δέντρα και ύστερα σκάει στο έδαφος. Το τράνταγμα είναι τρομερό. Πέφτω με το κεφάλι πάνω στον πίνακα ελέγχου και ο πόνος είναι σαν ν' άνοιξε στα δύο, αλλά έχω ακόμα τις αισθήσεις μου και μπορώ ν' ακούσω το σκάφος να διαλύεται: κάθε γδάρισμα, κάθε σπάσιμο, κάθε τσάκισμα, καθώς σκάβουμε ένα μακρύ χαντάκι μέσα στον βάλτο και κατρακυλάμε, όλο κατρακυλάμε –πράγμα που σημαίνει πως τα φτερά έχουν σπάσει–, και τα πάντα στην καμπίνα χτυπάνε στην οροφή και ξαναπέφτουν κι ακούγεται κάτι να σπάει στον εξοπλισμό του πιλοτηρίου και μπαίνει μέσα με ορμή νερό από τον βάλτο και κατρακυλάμε πάλι...

Πιο αργά...

Όλο και πιο αργά...

Τα τριξίματα των μετάλλων με ξεκουφαίνουν και καθώς παίρνουμε άλλη μία τούμπα, τα φώτα σβήνουν κι αρχίζουν να τρεμοσβήνουν τα εφεδρικά...

Και κατρακυλάμε όλο και πιο αργά...

Όλο και πιο αργά...

Και σταματάμε.

Ανασαίνω ακόμα. Το κεφάλι μου γυρίζει και πονάει και κρέμομαι σχεδόν ανάποδα από τη ζώνη του καθίσματός μου. Αλλά ανασαίνω.

«Μαμά;» λέω, κοιτάζοντας κάτω και γύρω. «Μαμά;»

«Βάιολα;» ακούω.

«Μαμά;» Γυρίζω και κοιτάζω προς τα εκεί που πρέπει να βρίσκεται το κάθισμά της.

Αλλά δεν είναι εκεί...

Γυρίζω λίγο ακόμα...

Και τη βλέπω ανάποδα στην οροφή, δεμένη ακόμα στο κάθισμά της, που έχει ξεκολλήσει από το πάτωμα...

Βρίσκεται εκεί, αλλά μ' έναν τρόπο...

Εκεί, αλλά σαν... *τσακισμένη*...

«Βάιολα», ξαναλέει.

Και ο τρόπος που το λέει κάνει το στήθος μου να σφιχτεί σαν γροθιά.

Όχι, σκέφτομαι. Όχι

Και ξεκινώ τον αγώνα για να ελευθερωθώ από το κάθισμά μου και να πάω κοντά της.

«Μεγάλη μέρα αύριο, καπετάνιε», είπε ο μπαμπάς μου, μπαίνοντας στο μηχανοστάσιο, όπου αντικαθιστούσα σωλήνες στο σύστημα ψύξης – μία από τις περίπου ένα εκατομμύριο δουλειές που είχαν βρει τους τελευταίους πέντε μήνες για να με κρατούν απασχολημένη. «Θα μπορούμε τελικά σε τροχιά».

Κλείδωσα τον τελευταίο σωλήνα. «Εξαιρετικά».

Σταμάτησε. «Ξέρω πως δεν ήταν εύκολο για σένα, Βάιολα».

«Και τι σε νοιάζει εσένα αν ήταν ή δεν ήταν;» είπα. «Έτσι κι αλλιώς δεν είχα λόγο σ' αυτό το θέμα».

Ήρθε πιο κοντά. «Εντάξει πες μου, *πραγματικά*, τι φοβάσαι, Βάιολα;» είπε κι επειδή η ερώτηση ήταν ακριβώς ίδια με του Μπράντλυ, δεν μπόρεσα να μη γυρίσω και να τον κοιτάξω. «Είναι τι θα βρούμε εκεί; Ή απλά η αλλαγή;»

Αναστέναξα βαριά. «Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς τι θα συμβεί αν ανακαλύψουμε πως *δε μας αρέσει να ζούμε σε έναν πλανήτη; Τι θα γίνει αν ο ουρανός είναι πολύ μεγάλος; Τι θα γίνει αν ο αέρας βρομάει; Τι θα γίνει αν πεινάσουμε;»*

«Και τι θα γίνει αν ο αέρας μυρίζει μέλι; Τι θα γίνει αν υπάρχει τόση τροφή, που θα παχύνουμε όλοι μας; Τι θα γί-

νει αν ο ουρανός είναι τόσο όμορφος, που δε θα κάνουμε καμιά δουλειά, γιατί θα τον χαζεύουμε συνέχεια;»

Γύρισα κι έκλεισα τα καπάκια των σωληνώσεων. «Αν όμως δεν είναι;»

«Αν όμως είναι;»

«Κι αν δεν είναι;»

«Κι αν είναι;»

«Τώρα συνεννοηθήκαμε!»

«Δε σε μεγαλώσαμε λέγοντάς σου πάντα να ελπίζεις;» είπε. «Η γιαγιά σου δεν έλεγε και ξαναέλεγε πως πρέπει να γίνεις επιστάτης στο διαστημόπλοιο, ώστε μια μέρα να έχεις καλύτερη ζωή; *Εκείνη* ήταν γεμάτη ελπίδα. Η μαμά σου και εγώ είμαστε γεμάτοι ελπίδα». Ήταν αρκετά κοντά τώρα για μια αγκαλιά – αν το ήθελα. «Γιατί δεν μπορείς να συμμεριστείς μερικές απ' αυτές τις ελπίδες;»

Και έδειχνε τόσο πολύ να νοιάζεται και να ανησυχεί, πώς θα μπορούσα να του πω; Πώς θα μπορούσα να του πω πόσο μισώ τον ήχο της λέξης «ελπίδα»;

Ελπίδα. Γι' αυτή μιλούσαν όλοι στο κονβόι – ειδικά καθώς πλησιάζαμε. Ελπίδα, ελπίδα, ελπίδα.

Όπως στο «Ελπίζω να έχουμε καλό καιρό!» Κι αυτό από ανθρώπους που δεν είχαν αντιμετωπίσει καιρικές συνθήκες παρά μόνο στην εικονική πραγματικότητα των βίντεο.

Ή, «Ελπίζω να υπάρχει ενδιαφέρουσα άγρια ζωή εκεί». Από ανθρώπους που είχαν γνωρίσει μόνο τον Σκάμπους και τον Μπάμπους, τις γάτες του διαστημόπλοιου *Δέλτα*. Τα δέκα χιλιάδες κατεψυγμένα έμβρυα προβάτων και αγελάδων δε μετρούσαν.

Ή, «Ελπίζω να είναι φιλικόι οι ντόπιοι». Αυτό ακολουθούμενο πάντα από ένα ξέσπασμα γέλιου, επειδή υποτίθεται πως δεν υπήρχαν ντόπιοι – τουλάχιστον σύμφωνα με τα δεδομένα των ισχυρότερων ρομποτικών εξερευνητικών.

Όλοι κάποια ελπίδα είχαν, μιλούσαν για τη νέα μας ζωή, που θα ερχόταν κουβαλώντας όλα όσα *ήλπιζαν*. Φρέσκο αέρα – ό,τι και αν σήμαινε αυτό. Πραγματική βαρύτητα, αντί για το ψεύτικο είδος που διακοπτόταν κάθε τρεις και λίγο (αν και κανείς άνω των δεκαπέντε δε θα παραδεχόταν πως ήταν πραγματικά διασκεδαστικό όταν συνέβαινε). Απέραντες εκτάσεις όλες δικές μας, νέοι άνθρωποι που θα γνωρίζαμε όταν τους ξυπνούσαμε – αγνοώντας εντελώς τι έγιναν οι πρώτοι άποικοι–, υπερηφανευόμενοι πως ήμασταν *πολύ* καλύτερα εξοπλισμένοι, ώστε να μη συμβεί τίποτα κακό σε μας.

Όλη αυτή η ελπίδα κι εγώ εδώ, στο χείλος της, να κοιτάζω έξω στο σκοτάδι – ο πρώτος που την είδε να έρχεται, ο πρώτος που τη χαιρέτησε, όταν ανακαλύψαμε με τι έμοιαζε *πραγματικά*.

Και λοιπόν;

«Είναι επειδή η ελπίδα είναι τρομακτική;» ρώτησε ο πατέρας μου.

Γύρισα και τον κοίταξα έκπληκτη. «Το πιστεύεις κι εσύ αυτό;»

Χαμογέλασε – ένα χαμόγελο γεμάτο αγάπη. «Η ελπίδα είναι *τρομακτική*, Βάιολα», είπε. «Κανείς δε θέλει να το παραδεχτεί, αλλά είναι».

Ένωσα τα μάτια μου πάλι υγρά. «Τότε πώς την *αντέχετε*; Πώς αντέχετε ακόμα και να τη *σκέφτεστε*; Σου δίνει την αίσθηση πως είναι πολύ επικίνδυνη, σαν να πρόκειται να τιμωρείσαι μια ζωή μόνο και μόνο επειδή σκέφτηκες πως μπορεί να σου αξίζει».

Αγγιξε το χέρι μου απαλά. «Γιατί, Βάιολα, η ζωή είναι πολύ πιο τρομακτική χωρίς ελπίδα».

Σκούπισα πάλι τα δάκρυά μου. «Σαν να μου λέτε, δηλαδή, πως η μόνη επιλογή που έχω είναι τι θα με τρομοκρατεί στην υπόλοιπη ζωή μου».

Γέλασε κι άνοιξε τα χέρια του. «Κι ένα χαμόγελο, επιτέλους», είπε.

Και με αγκάλιασε.

Και τον άφησα να μ' αγκαλιάσει.

Αλλά στο στήθος μου υπήρχε ακόμα φόβος και δεν ήξερα τι είδους ήταν. Ο φόβος της ελπίδας ή ο φόβος χωρίς ελπίδα.

Μου παίρνει μιαν αιωνιότητα να λύσω τη ζώνη ασφαλείας του καθίσματός μου – είναι πολύ δύσκολο όταν κρέμεσαι ανάποδα και κάθε κίνησή σου τη σφίγγει περισσότερο. Όταν τα καταφέρνω τελικά, πέφτω από το κάθισμα και γλιστρώ στο πλευρικό τοίχωμα του πιλοτηρίου, το οποίο φαίνεται να έχει διπλωθεί στα δύο.

«Μαμά;» λέω, καθώς σκάζω σαν βολίδα δίπλα της.

Είναι μπρούμυτα σ' αυτό που κάποτε ήταν η οροφή. Τα πόδια της έχουν στρίψει, παίρνοντας μια στάση που δεν αντέχω να βλέπω...

«Βάιολα», λέει πάλι.

«Εδώ είμαι, μαμά». Απομακρύνω τα πράγματα που έχουν πέσει πάνω της. Ό,τι δεν ήταν μόνιμα στερεωμένο στο πιλοτήριο έγινε κομμάτια από την πτώση.

Σηκώνω μια μεγάλη μεταλλική πλάκα από την πλάτη της...

Και το βλέπω...

Το κάθισμα του πιλότου αποκολλήθηκε από το πάτωμα και η πλάτη του μετατράπηκε σε μεταλλικό θραύσμα...

Ένα θραύσμα που καρφώθηκε κατευθείαν στη σπονδυλική στήλη της μαμάς μου...

«Μαμά;» λέω, με φωνή ζορισμένη από την προσπάθειά μου να τραβήξω κι άλλο το μέταλλο...

Αλλά όταν το μετακινώ, εκείνη ουρλιάζει, ουρλιάζει σαν να μην είμαι καν εκεί...

Σταματάω.

«Βάιολα;» λέει άλλη μία φορά, βαριανασαίνοντας. Η φωνή της είναι σφυριχτή, σπασμένη. «Εσύ είσαι;»

«Εδώ είμαι, μαμά», λέω, ξαπλώνοντας κάτω πλάι της για να είμαι κοντά στο πρόσωπό της. Διώχνω με το χέρι μου ένα τελευταίο κομμάτι γυαλιού που σκεπάζει το μάγουλό της και βλέπω το μάτι της να κοιτάζει ξέφρενα ολόγυρα...

«Αγάπη μου;» λέει.

«Μαμά;» λέω εγώ, κλαίγοντας, διώχνοντας κι άλλα γυαλιά. «Πες μου τι να κάνω, μαμά».

«Γλυκιά μου, έχεις χτυπήσει;» με ρωτάει, πάλι σφυριχτά και σπασμένα, σαν να μην μπορεί πραγματικά να πάρει ανάσα.

«Δεν ξέρω», λέω. «Μαμά, μπορείς να κουνηθείς;»

Βάζω το χέρι μου κάτω από τον ώμο της για να τη σηκώσω, αλλά ουρλιάζει πάλι, πράγμα που με κάνει να ουρλιάξω κι εγώ, και την αφήνω πάλι εκεί που ήταν ξαπλωμένη, μπρούμυτα, στην οροφή, με το μεταλλικό θραύσμα στην πλάτη της και το αίμα να τρέχει από κει αργά, σαν να μην ήταν τίποτα σπουδαίο, και όλα γύρω μας σπασμένα, σπασμένα, σπασμένα.

«Ο πατέρας σου», λέει πνιχτά.

«Δεν ξέρω», λέω. «Η φωτιά...»

«Ο πατέρας σου σ' αγαπούσε», μου λέει.

Σταματάω και την κοιτάζω. «Τι;»

Τη βλέπω να κουνάει το χέρι της, προσπαθώντας να το σύρει από κάτω από το σώμα της, και το πιάνω απαλά, κρατώντας το στο δικό μου. «Κι εγώ σ' αγαπώ, Βάιολα», λέει.

«Μαμά; Μην το λες αυτό...»

«Άκου, αγάπη μου, άκουσέ με».

«Μαμά!»

«Όχι, άκου...»

Και βήχει και ο πόνος από το βήξιμο την κάνει να ουρλιάξει πάλι κι εγώ της σφίγγω το χέρι περισσότερο και μόλις που παρατηρώ ότι ουρλιάζω κι εγώ μαζί της.

Σταματάει, παλεύοντας πάλι ν' ανασάνει, και καρφώνει το βλέμμα της πάνω μου, πιο εστιασμένο αυτή τη φορά, σαν να προσπαθεί πραγματικά σκληρά, σαν να μην προσπάθησε ποτέ πιο σκληρά να κάνει κάτι σ' ολόκληρη τη ζωή της. «Θα έρθουν για σένα, Βάιολα».

«Μαμά, σταμάτα, σε παρακαλώ...»

«Έχεις εκπαιδευτεί», λέει. «Μείνε ζωντανή. Μείνε ζωντανή, Βάιολα Ιντ, μ' ακούς;»

Η φωνή της γίνεται πιο δυνατή, παρόλο που ακούω μέσα της τον πόνο.

«Μαμά, δε θα πεθάνεις...»

«Πάρε την ελπίδα μου, Βάιολα», λέει εκείνη. «Πάρε και του πατέρα σου. Σου τη δίνω, εντάξει; Σου δίνω την ελπίδα μου».

«Μαμά, δεν καταλαβαίνω...»

«Πες πως θα την πάρεις, γλυκιά μου. Πες το μου».

Νιώθω έναν κόμπο στον λαιμό και νομίζω πως κλαίω, αλλά έχω την αίσθηση πως τίποτα δεν κολλάει και είμαι εδώ κρατώντας το χέρι της μητέρας μου στα συντρίμια ενός διαστημόπλοιου στον πρώτο πλανήτη που πήγα ποτέ στη ζωή μου, στη μέση της νύχτας, που τη βλέπω από μια ρωγμή στο κύτος του σκάφους, κι εκείνη πεθαίνει, πεθαίνει, κι εγώ της φερόμουν τόσο απαίσια για μήνες...

«Πες το, Βάιολα», ψιθυρίζει η μητέρα μου. «Σε παρακαλώ».

«Θα την πάρω», λέω. «Θα την πάρω την ελπίδα σου. Την πήρα, εντάξει; Μαμά;»

Αλλά δεν ξέρω αν μ' ακούει...

Γιατί το χέρι της δε σφίγγει πια το δικό μου.

Και τότε είναι που γίνεται κάτι, κάτι που κάνει τα πάντα τώρα, κάτι που αποκόπτει όλο το παρελθόν, κάνει το κον-βόι και όλους σ' αυτό περασμένα ξεχασμένα και είμαι μόνο εγώ, εδώ, τώρα, τόσο γρήγορα, που δε φαίνεται πραγματικό.

Ο πατέρας μου. Η συντριβή. Η μητέρα μου. Δεν είναι αληθινό.

Είναι σαν να τα παρακολουθώ όλα, μαζί και τον εαυτό μου, από κάπου αλλού.

Παρακολουθώ τον εαυτό μου να στέκεται πλάι στη μητέρα μου.

Παρακολουθώ τον εαυτό μου να περιμένει εκεί στα συντρίμια για λίγο, χωρίς να ξέρει τι να κάνει.

Μέχρι που περνάει αρκετή ώρα, ώστε να πρέπει να γίνει κάτι, κι έτσι με παρακολουθώ να σκαρφαλώνω εκεί που έχει διαλυθεί το τοίχωμα του πιλοτηρίου και να κοιτάζω έξω στον πλανήτη για πρώτη φορά.

Κοιτάζω έξω στο σκοτάδι. Σκοτάδι κι άλλο σκοτάδι. Σκοτάδι που κρύβει πράγματα. Πράγματα που ακούω.

Θορύβους ζώων που σχεδόν ακούγονται σαν λέξεις.

Παρακολουθώ τον εαυτό μου να ξαναμπαίνει στο σκάφος, μακριά απ' το σκοτάδι, ενώ η καρδιά μου χτυπάει δυνατά.

Κι ύστερα μοιάζω ν' ανοιγοκλείνω τα μάτια και το επόμενο πράγμα που βλέπω είναι ο εαυτός μου να τραβάει ένα σπασμένο πάνελ στον χώρο της μηχανής.

Από ακόμα πιο μακριά, με βλέπω να βρίσκω τον πατέρα μου, καμένο εφιαλτικά από το στήθος και κάτω, με μια τρομερή πληγή στο μέτωπο, που θα τον είχε σκοτώσει έτσι κι αλλιώς.

Παρακολουθώ τον εαυτό μου καθώς νιώθω την παγωνιά να κυλάει μέσα μου, παρακολουθώ καθώς είμαι τόσο παγωμένη, που δεν μπορώ καν να κλάψω βλέποντας το πτώμα του πατέρα μου.

Ανοιγοκλείνω πάλι τα μάτια κι ύστερα βλέπω τον εαυτό μου πάλι πλάι στη μητέρα μου στο πιλοτήριο, με τα χέρια μου δεμένα σφιχτά γύρω από τα γόνατά μου, τα εφεδρικά φώτα στις οθόνες να τρεμοπαίζουν και να χαμηλώνουν αργά.

Και τότε ακούγεται κάτι σαν κραυγή πουλιού απ' έξω, πιο δυνατή απ' τις υπόλοιπες, μια παράξενη κραυγή που αντηχεί σαν τη λέξη «λεία» ή «λέω».

Και είμαι πάλι πίσω απ' τα μάτια μου.

Γιατί έχω δει κάτι αναποδογυρισμένο εκεί.

Κάτι που πρέπει να το πήρε η μητέρα μου από το δωμάτιό μου και να το έφερε στο πιλοτήριο, κάτι για να μου το δώσει μόλις προσγειωνόμασταν – πράγμα που με πονάει κάπου σ' ένα μακρινό, πολύ μακρινό μέρος.

Εκεί, στα συντρίμια.

Το δώρο του Μπράντλυ.

Είναι ακόμα τυλιγμένο, ύστερα από τόσους μήνες, ακόμα και μετά τα γενέθλιά μου. Κι όλα μου φαίνονται ακόμα απίθανα και σαν όνειρο, οπότε γιατί να μην το ανοίξω; Αν αυτό ήθελαν η μητέρα μου και ο πατέρας μου, γιατί να μην είναι αυτό το πρώτο πράγμα που κάνω σ' αυτό τον πλανήτη;

Το παίρνω, βγάζοντας το σχισμένο περιτύλιγμα και ανοίγοντάς το ακριβώς την ώρα που σβήνουν τα τελευταία εφεδρικά φώτα, αφήνοντάς με σε απόλυτο σκοτάδι.

Αλλά δεν πειράζει.

Δεν πειράζει γιατί έχω ήδη δει τι είναι.

Το σκοτάδι είναι τόσο πυκνό, που πρέπει να βγω ψηλαφιστά από τα συντρίμια, νιώθοντας ακόμα ζαλισμένη, νιώθοντας ακόμα σαν σε όνειρο, με το σκοτάδι να με σκεπάζει

σαν κουβέρτα τόσο απόλυτα, που σχεδόν είναι σαν να κοιμάμαι. Αλλά κρατάω το δώρο του Μπράντλυ.

Βγαίνω έξω στον πλανήτη και το πόδι μου βυθίζεται σε περίπου δέκα εκατοστά νερό.

Ένας βάλτος.

Σωστά. Είχαμε βάλει στόχο έναν βάλτο.

Συνεχίζω να περπατάω, με τα πόδια να κολλάνε μερικές φορές στη λάσπη – αλλά συνεχίζω να περπατάω.

Συνεχίζω να περπατάω μέχρι που το έδαφος γίνεται πιο στέρεο, λίγο πιο πέρα από το σκάφος.

Τα μάτια μου προσαρμόζονται και βλέπω ένα μικρό ξέφωτο περιστοιχισμένο από δέντρα, που αφήνουν να φαίνεται ο ουρανός γεμάτος με όλα τ' αστέρια ανάμεσα στα οποία πετούσα μόλις πριν από λίγο.

Ακούω κι άλλα ζώα, επίσης, αλλά ορκίζομαι πως ακούγονται σαν να *μιλάνε* στ' αλήθεια, οπότε σκέφτομαι πως θα πρέπει να είναι από το σοκ.

Γενικά υπάρχει απλά σκοτάδι.

Υπάρχει μόνο σκοτάδι που με κλείνει μέσα του.

Και γι' αυτό ακριβώς ήταν το δώρο του Μπράντλυ.

Υπάρχει ένα αρκετά στεγνό σημείο στο ξέφωτο, όχι σπουδαίο, όχι τέλειο, αλλά αρκεί. Ακουμπάω κάτω το δώρο και ψαχουλεύω ολόγυρα για μερικά κλαράκια και φύλλα. Παίρνω μερικές υγρές χούφτες και τις στοιβάζω πάνω στο δώρο.

Πατάω ένα κουμπί και κάνω ένα βήμα πίσω.

Από τα υγρά φύλλα και κλαράκια ξεπετάγεται αμέσως μια φλόγα.

Και γεννιέται φως.

Φως στο μικρό ξέφωτο, φως που αντανακλάται στο μέταλλο του σκάφους, φως που με περικλείει μέσα του, καθώς στέκομαι εκεί.

Φως από φωτιά.

Ο Μπράντλντ μού χάρισε μια συσκευή που ανάβει φωτιά. Μια συσκευή που ανάβει φωτιά σχεδόν παντού, σε σχεδόν οποιοσδήποτε συνθήκες, με σχεδόν οποιοδήποτε καύσιμο.

Που ανάβει για να χαρίσει φως ενάντια στο σκοτάδι.

Και για λίγο το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να την κοιτάζω μέχρι που νιώθω τον εαυτό μου να τρέμει και κάθονται κάτω, πιο κοντά στη φωτιά, ώσπου σταματάω να τρέμω.

Πράγμα που παίρνει πολλή, πολλή ώρα.

Προς το παρόν, η φωτιά είναι το μόνο που μπορώ να δω.

Σύντομα, θα χρειαστεί να δω τι προμήθειες μου έχουν απομείνει για να συντηρηθώ. Θα χρειαστεί να δω αν έχει γλιτώσει τίποτα από τον εξοπλισμό επικοινωνιών, ώστε να προσπαθήσω να έρθω σ' επαφή με το κονβόι.

Σύντομα, θα χρειαστεί να πάρω τα σώματα του πατέρα μου και της μητέρας μου και...

Αλλά αυτό είναι σύντομα, δεν είναι τώρα...

Τώρα υπάρχει μόνο η φωτιά από τη συσκευή.

Τώρα υπάρχει μόνο ένα μικροσκοπικό φως ενάντια στο σκοτάδι.

Ό,τι κι αν πρέπει να γίνει ύστερα, μπορεί να περιμένει.

Δεν ξέρω πραγματικά τι έλεγε η μητέρα μου, δεν ξέρω αν η ελπίδα είναι κάτι που μπορείς να δώσεις σε κάποιον άλλον, κάτι που μπορείς να πάρεις.

Αλλά είπα πως θα την έπαιρνα, είπα πως την πήρα.

Κι έτσι κάθομαι μπροστά στη φωτιά του Μπράντλντ, στην επιφάνεια ενός σκοτεινού, σκοτεινού πλανήτη, και έχω τις δικές τους ελπίδες. Εγώ δεν έχω δική μου...

Εκτός από την ελπίδα πως οι δικές τους θα είναι αρκετές.

Κι ύστερα βλέπω ένα ξάνοιγμα στην ατμόσφαιρα, στον ουρανό από πάνω και πίσω μου. Γυρίζω και βρίσκομαι να

παρακολουθώ τον ήλιο του πλανήτη ν' ανατέλλει και συνειδητοποιώ πως τα κατάφερα να επιβιώσω μέχρι το πρωί.

Πως είχα αρκετή ελπίδα για να τα καταφέρω μέχρι το πρωί.

Εντάξει, σκέφτομαι.

Εντάξει.

Κι αρχίζω να σκέφτομαι τι πρέπει να κάνω στη συνέχεια.

Copyright© Patrick Ness, 2009

Copyright© για το εξώφυλλο Walker Books Ltd., 2018

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

www.walker.co.uk

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020